

er det saaledes, at en Soldat, som bliver kasseret for Tid, skal møde igen paa første Session og bedømmes endeligt. Tidligere var det saaledes, at en Mand, der blev kasseret for Tid, kunde blive bedømt paa Sessionen, og hvis han ikke fandtes rask, kunde han afvises og skulde give Møde paa Sessionen næste Aar, og saaledes 3 Gange i Træk. Rigsdagen fandt det meget uheldigt, at Folk ikke kunde faa deres Skæbne afgjort, og derfor vedtog de en Ændring i Værnepligtloven, hvorefter Soldater, der er kasserede for Tid, skal bedømmes endeligt paa den første Session efter den, paa hvilken de blev for Tid kasseret. Men nu er Sessionen lagt om, og det har forekommet mig meget uheldigt, at disse unge Mennesker saa skulde spredes hele Landet over og møde op paa Sessioner, hvor de skal bedømmes af andre Læger, der ikke kender deres Sygdom, ikke har set, hvor daarlige de har været, og saa maaske udskriver dem, hvorved de maaske kan komme til at tage Skade af det. Men ligesaa uheldig er den tredie Udvej, straks at kassere dem paa Stedet. Der er jo nogle, der er meget glade ved at blive kasserede, men mange vil nødig kasseres, idet det kan faa en ikke ringe Betydning for dem at være kasserede. En Mand, der er kasseret, vil nemlig senere have Vanskelighed ved at opnaa Plads i Statstjeneste, og derfor kan det være ret skadeligt for dem. Dertil kommer en anden Ting, nemlig at hvis disse Folk straks bliver kasserede for stedse, er der ingen Tvivl om, at de har Krav paa Erstatning, saa har Kassationskommissionen fældet den Kendelse, at de er Invalider for stedse, og de har da selvfølgelig Krav paa Statskassen, da deres Sygdom maa siges at være kommen baade i og ved Tjenesten. Det spiller naturligvis ikke saa stor Rolle, thi hvis de er blevet syge baade i og ved Tjenesten, skal de selvfølgelig have denne Erstatning. Men da der er nogle af dem, der nødig vil kasseres for stedse, kunde jeg tænke mig, at den højtærede Minister her lod Lovene sove og efter Forhandling med de paagældende Autoriteter ordnede Sagen paa en noget anden Maade.

Ingen af de Udveje, der nu staar aabne, forekommer mig, som sagt, heldig. Det har vist sig, at enkelte, der har haft Udgangstilladelse, er blevet meget medtagne, naar de blot har anstrengt sig en Smule. Som nævnt, er der nogle, der blot er gaaet over paa Rigshospitalet for at blive undersøgt, og de har faaet Attest fra Læger der om, at de daarligt kunde taale blot at gaa derover, de fik stærk

Hjertebanken. Man kan jo ikke sende Soldater, der er i en saadan Tilstand, ud at gøre Tjeneste. Men det er jo muligt, at de kan komme sig, og derfor vil det være uheldigt at kassere dem med det samme. Lige saa uheldigt er det at kassere dem midlertidigt. Jeg tror, at det derfor var bedst, om den højtærede Minister gik den Vej at hjemsende dem alle maaske for 1 Aar. Man maa huske paa, at de har været temmelig syge. Sygdommen varer nu paa tredie Maaned. Der kunde maaske være Anledning til at lade Lovene sove og sige: Alle disse Soldater bliver hjemsendte, de møder 1 Aar efter hos den samme Kassationskommission, hos de samme Læger, der har haft dem under Behandling, og de bliver saa bedømte endeligt, saaledes at de, der har faaet en virkelig Hjertesygdom, bliver kasserede for stedse og faar deres Pension. Jeg synes, den Udvej er den eneste, man kan gaa. Det er jo ogsaa vanskeligt for Hospitalet at beholde dem i mange Maaneder endnu, og jeg tror ikke, det er rigtig forsvarligt at lade dem komme ud til Tjeneste. Jeg henstiller derfor til Ministeren at forhandle med sine sagkyndige om denne Udvej.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):
Til Krigsministeriets Budget har jeg kun stillet to Ændringsforslag, der begge er tiltraadte af hele Udvalget, Ændringsforslagene Nr. 145 og Nr. 150, og dem skal jeg derfor ikke dvæle ved. Derimod skal jeg tillade mig at omtale enkelte af de Ændringsforslag, hvorom der er delte Meninger i Finansudvalget. Men først vil jeg sige et Par Ord om den Henstilling, den ærede Ordfører (Carl Hansen) gjorde til mig i Slutningen af sit Foredrag angaaende de forestaaende Alarmeringsøvelser, om at give dem, der skal møde, al den Besked, som med Rimelighed kan gives, saa at det bliver klart, hvem der skal møde, og i hvilke Garnisoner de skal møde. Den ærede Ordfører anmodede mig endvidere om at drage Omsorg for, at Alarmeringsøvelserne blev lagte paa et Tidspunkt, hvor det ikke var generende for Befolkningen i Almindelighed, og hvor Øvelserne altsaa ikke faldt den særlig til Byrde. Alle disse Henstillinger, som den ærede Ordfører fremsatte, skal jeg tage Hensyn til og følge. Det har hele Tiden været min Agt at foretage alt, hvad der kunde foretages, forud, for at ingen Fejltagelse skal finde Sted med Hensyn til, hvem der skal møde og hvem ikke. Derimod kan jeg selvfølgelig ikke føje den ærede Ordfører, naar han med en spøgende Betoning sagde, at det var